

punkter, men at en løsning måtte søges på det politiske plan. Vetoretten i sikkerhedsrådet er ikke blot en ret, men fremfor alt pålægger den de faste medlemmer en forpligtelse til at søge enighed opnået om de spørgsmål, som forelægges dem i rådet. Den danske repræsentant udtalte sin tilfredshed med, at Frankrig, Storbritannien og Amerikas Forenede Stater ikke ville benytte sig af vetoretten i spørgsmålet om optagelse af nye medlemmer.

Perus forslag blev i plenarforsamlingens møde den 23. oktober 1953 enstemmigt vedtaget.

10. Hjælp til Palæstinaflygtninge.

(Dagsordenens punkt 19).

Den 22. januar 1952 vedtog 6. plenarforsamling et treårsprogram på 50 mill. dollars til nødhjælp og 200 mill. dollars til forskellige konstruktive arbejder til fordel for Palæstina-flygtninge (jfr. beretning 6. samling sp. 6262—6263).

På den 8. plenarforsamling blev det klart, at der måtte bevilges en forhøjelse af budgettet for det kommende år, for at organisationen kunne blive i stand til at fortsætte hjælpearbejdet, særlig med henblik på udbyggelsen af boliger til flygtningene samt en forøgelse af levnedsmiddeltildelingen. For at imødekomme disse krav blev der af direktøren for De Forenede Nationers hjælpeorganisation til fordel for Palæstina-flygtningene fremsat et resolutionsforslag, hvori plenarforsamlingen opfordres til at godkende, at mandatet for UNRWA forlænges midlertidigt til 30. juni 1955, og at direktøren for organisationen bemyndiges til at igangsætte et supplerende hjælpeprogram for perioden 1953—54 til en samlet yderligere udgift på ialt 24,8 mill. dollars. Samtidig skulle direktøren bemyndiges til at udarbejde et midlertidigt budget på ialt 18 mill. dollars for finansåret 1954—55, som herefter skulle gøres til genstand for en nærmere gennemgang på plenarforsamlingens 9. samling.

Det samlede hjælpeprogram, hvis periode herefter udvides til 30. juni 1955, kommer på denne måde op på ialt ca. 293 mill. dollars mod de oprindeligt fastsatte 250 millioner.

Plenarforsamlingen vedtog den 27. november 1953 de fremsatte resolutionsforslag med 52 stemmer; ingen stemte imod, og kun de 5 østbloklunde stemte passivt.

Der blev fra næsten alle sider udtalt en anerkendelse af det arbejde, som allerede er blevet udført af hjælpeorganisationen.

11. Racekonflikten i Sydafrika.

(Dagsordenens punkt 21).

Det i henhold til 7. plenarforsamlings resolution af 5. december 1952 (jfr. beretning 7. samling sp. 105—107) nedsatte undersøgelsesudvalg afgav til 8. plenarforsamling en beretning indeholdende udførlige oplysninger om den racepolitik, som føres af regeringen i Sydafrika. Beretningen konkluderede i, at racepolitikken var i modstrid med FN's pagt og menneskerettighedserklæringen af 1948.

Ligesom i de tidligere år bestred Sydafrika under henvisning til pagtens art. 2, stk. 7, FN's kompetence til at beskæftige sig med disse efter unionens opfattelse rent interne problemer.

Under sagens drøftelse i det politiske ad hoc udvalg udspandt der sig en diskussion om kompetencespørgsmålet, og fra sydafrikansk side blev der fremsat et resolutionsforslag, efter hvilket plenarforsamlingen skulle beslutte, at FN ikke havde nogen kompetence til at beskæftige sig med sagen.

Af den danske delegerede, landsretssagfører Hermod Lannung, blev det foreslået at indhente en vejledende udtalelse fra den internationale domstol om, hvorvidt medlemslandene ved at undertegne pagten havde påtaget sig en juridisk forpligtelse til at respektere menneskerettighederne, og om deres politik på dette område som følge deraf ikke længere var forhold, der i det væsentligste hørte ind under deres egen jurisdiktion.

Bl. a. den indiske delegerede afviste det danske forslag med den begrundelse, at når Sydafrika ikke havde ladet sig overtale til at holde domstolens udtalelse om Sydevestafrika efterrettelig, ville det være formålsløst at spørge domstolen i nærværende sag.

Det sydafrikanske resolutionsforslag blev forkastet i det politiske ad hoc udvalg med